

Kırkınıcı Ayetin Gizli Tarihi - On Altı Sayısı

İkinci Vay — Üçüncü Bölüm

Jeff Pippenger

2026-06-18

Jones'un Mantığı

Jones'un, Vahiy on dördüncü bölümdeki birinci meleğin onu izleyen diğer iki melekten ayıramayacağı yönündeki mantığı sarsılmaz derecede sağlamdır. Bu üç melek ile borazan melekleri arasındaki yapısal bağlantıyı teşhis edişi bütünüyle kusursuzdur. Kuşkusuz onun vurgusu Vahiy on dördüncü bölümün üç meleği üzerindedir; ancak onları “ayrılmaz” olarak uygulamaya koymanın mantığı, kendilerinden önce gelen bütün melekler için de aynı ölçüde geçerlidir.

Vahiy on dördün üç meleğine odaklandığı için, kendi mantığını nihai sonucuna kadar götürmedi. Nihayetinde, beşinci, altıncı ve yedinci vay borazanlarını Vahiy on dördün üç meleğiyle ilişkilendirmek için kullandığı mantık, borazanlar dizisini yedi borazan meleğinin birincisine kadar bütünüyle geri götürmeyi de içeriyordu.

Ve Tanrı'nın huzurunda duran yedi meleği gördüm; onlara yedi borazan verildi. ... Ve yedi borazana sahip olan yedi melek, borazan çalmaya hazırlandılar. Vahiy 8:2, 6.

Melekler dizisi “yedi” borazan meleğiyle başlar ve Vahiy'deki melekler hattı, ilk borazandan başlayıp üçüncü meleğin canavarın işareti hakkındaki uyarısına kadar uzanır. Jones, ilk dört borazan ile son üç vay borazanı arasında bir ayırım tespit etmekte haklıdır; zira bu “dört ve üç” peygamberlik yapısı kiliselerde ve mühürlerde de bulunmaktadır. Vahiy kitabında üç tanık üzerine tesis edilmiş olması, görmeyi seçenlere, o yedinin bir simge olarak aynı zamanda dördü de bir simge ve üçü de bir simge içerdiğini gösterir.

İlahi Bir Bağlantı

Yakın geçmişte tespit etmekte olduğumuz husus şudur: Vahiy on dörtteki birinci ve ikinci melek, İslâm'a ilişkin bir zaman peygamberliğiyle—birinci ve ikinci vayların peygamberliğiyle—güçlendirilmektedir; üçüncü meleğin güçlendirilmesi ise 11 Eylül'de üçüncü vayın gerçekleşmesiyle tamamlanmaktadır. Jones'un uygulamasının ortaya koyduğu şey (her ne kadar benim vurguladığım noktayı o yapmamış olsa da) şudur: Vahiy sekizdeki birinci borazan meleğinden Vahiy on birdeki üçüncü vay borazanına kadar her melek, Vahiy on dörtteki üç melekten ayrılmaz biçimde bağlantılıdır. Bunlar aynı peygamberlik çizgisi içindeki simgelerdir. Her bir meleğin temsil ettiği çeşitli rolleri anlamak için bunların bu şekilde tanınması gerekir. Dolayısıyla, yedi kilise, mühür ve borazanın yediyi ve ayrıca yedinin genel simgeselliği içinde dört ve üçün simgesini temsil etmesi gibi (kiliseler, mühürler ve borazanlar); yedi borazan meleğinden birincisinden başlayıp üçüncü meleğe kadar uzanan melekler çizgisi bir bütün olarak ele alınmalıdır. Bu, on bir melekten oluşan bir çizgiyi ortaya koymaktadır.

Vahiy kitabının on dördüncü bölümündeki üç melek, yargının açılışını ilan eden Milleritlerin uyarı mesajını ve bundan sonra yargının kapanışını ilan eden yüz kırk dört binin uyarı mesajını temsil eder.

Yedi borazan, Tanrı'nın güneşe tapınmayı dayatan ulusların üzerine yargı getirmek için ilahî takdiriyle kullandığı güçleri temsil eder.

İlk dört borazan, Batı Roma'nın MS 427 yılına gelindiğinde gerçekleşen kademeli çöküşünü tanımlar.

Beşinci ve altıncı, Doğu Roma'nın 1449'dan 1453'e kadar olan çöküşünü belirtir.

Son üç borazan, üç vay hâlinin İslâm'ını temsil eder.

Vahiy kitabının onuncu bölümündeki melek Mesih'tir; başlangıçta harekete güç vermek üzere iner ve sonunda da harekete güç vermek üzere Vahiy on sekizinci bölümde yeniden iner.

Yedinci borazan, karşıtîp Kefaret Günü olan yargının açılışında, 22 Ekim 1844'te çalmaya başladı. Özgürlük Yılı'nın borazanı Kefaret Günü'nde çalınacaktı. Bu nedenle yargıda iki borazan çalınır: Özgürlük Yılı borazanı ve yedinci borazan.

O zaman, yedinci ayın onuncu gününde, kefaret gününde, borunun çalınmasını sağlayacaksınız; borunun ülkenizin her yanında çalınmasını sağlayacağız. Ve ellinci yılı kutsal kılacak, onun bütün sakinleri için bütün ülkede özgürlük ilan edeceksiniz; o sizin için bir jubile olacak; ve herkes kendi mülküne dönecek, herkes kendi ailesine dönecektir. O ellinci yıl sizin için bir jubile olacaktır; onda ekmeyeceksiniz, kendiliğinden biteni biçmeyeceksiniz, budanmamış asmanın üzümünü toplamayacaksınız. Levililer 25:9–11.

Levililer'de hemen sonraki bölümde yer alan, İsrail'in "yedi vakit" boyunca dağıtılışını tanımlayan bağlam, Kefaret Günü'nde jubile borazanının çalınmasına ilişkin buyruğa götüren ayetlerde ortaya konulmuştur.

İsrail oğullarına söyle ve onlara de ki: Size vermekte olduğum ülkeye girdiğiniz zaman, ülke RAB için Sebt tutsun. Tarlanı altı yıl ekeceksin, bağını altı yıl budayacaksın ve ürününü toplayacaksın; ama yedinci yılda ülke için tam bir dinlenme Sebti, RAB için bir Sebt olacaktır; tarlanı ekmeyecek, bağını budamayacaksın. Hasadından kendiliğinden biteni biçmeyeceksin, budanmamış asmanın üzümünü toplamayacaksın; çünkü bu, ülke için bir dinlenme yılıdır. Ülkenin Sebti size yiyecek olacaktır; sana, kölene, cariylene, ücretli işçine ve yanında konaklayan yabancıya; hayvanlarına ve ülkende bulunan yabancı hayvanlara da bütün ürünü yiyecek olacaktır. Ve kendin için yedi Sebt yılı sayacaksın, yedi kere yedi yıl; böylece yedi Sebt yılının süresi sana kırk dokuz yıl olacaktır. Levililer 25:2–8.

Miller, yirmi altıncı bölümde İsrail'e, ülke için öngörülen Şabat istirahatini bozduğu için verilen hükmü fark ettiğinde, bir günün bir yılı temsil ettiği ilkesini uyguladı ve bir yılın üç yüz altmış gün olduğunu, yedi çarpı üç yüz altmışın ise antlaşmayı bozmanın cezası olarak iki bin beş yüz yirmi yıl ettiğini keşfetti. Bu, onun keşfettiği ilk peygamberlik gerçeğiydi. Bu, Mesih'in Miller'ın hizmeti aracılığıyla attığı temeli oluşturan gerçeklerin temelidir. Yubil borusu, kurtuluşun ve

özgürlüğün ilanıdır.

Yedinci borazan, üçüncü vayın İslâm'ıdır.

Fakat yedinci meleğin sesinin günlerinde, borazan çalmaya başlayacağı zaman, Tanrı'nın sırrı, kulları olan peygamberlere bildirdiği üzere tamamlanacaktır. Vahiy 10:7.

İslâm'ın yedinci borusu dışsal bir peygamberlik gerçeğidir; ve Yubile borusu ise imanın aracılığıyla aklanmanın içsel peygamberlik gerçeğidir—günahtan kurtuluş; bu da Sister White'a göre hakikatte üçüncü melektir. Yedinci borunun çalındığı dönemde, içinizdeki Mesih, yücelik ümidi sırrı, Mesih Kendi ilâhlığını yüz kırk dört binin insanlığıyla birleştirdikçe yetkinliğe eriştirilecektir. O zaman Tanrı'nın mührünü alanlar, üçüncü vay olarak temsil edilen ve aynı zamanda üçüncü meleğin uyarısı olan bir uyarı borusu mesajını ilan edeceklerdir. Üçüncü vay, elinde bir mesajla inen ve İsa Mesih'ten başkası olmayan meleğin gelişiyile, üçüncü meleğin mesajına güç verir.

Birinci ve ikinci vayın bir zaman peygamberliği olup birinci meleğin mesajını güçlendirdiğini ve üçüncü vayın bir peygamberliği olup üçüncü meleğin mesajını güçlendirdiğini tespit ettiğimizde, borazanları, “Pazar gününün zorla uygulanmasına karşılık Roma'nın üzerine getirilen yargılar” olarak tanımlamış oluruz. Bu takdirî yargılar, özellikle son üç vay borazanı, Vahiy on dördüncü bölümdeki üç meleğin uyarı mesajıyla uyum içindedir ve ona paralellik gösterir. Millerci tarihte iki vay ve iki melek; yüz kırk dört binin tarihinde ise üçüncü vay ve üçüncü melek. Birinci ve ikinci meleklerin başlangıç tarihçesinde, yargının açılışına ilişkin mesaj, İslâm'ın birinci ve ikinci vayların bir gerçekleşmesiyle güçlendirildi. Üçüncü meleğin son tarihçesinde ise, yargının kapanışını ilan eden mesaj, İslâm'ın üçüncü vayın bir gerçekleşmesiyle güçlendirildi.

Başlangıçtaki ve sondaki güçlendirme, Vahiy on ve on sekizinci bölümlerdeki melek ile temsil edilmiştir; bu melek, “İsa Mesih'ten başkası olmayan bir şahsiyetti.” İslâm'ın dışsal mesajı ile yargının içsel mesajı, dışsal üçüncü vay borazanıdır; yargının içsel mesajı ise üçüncü meleğin borazanıdır. İslâm'ın dışsal borazanı iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberliktir ve üçüncü meleğin içsel borazanı iki bin üç yüz yıldır. Her ikisi de ölümlerin yargısının başlangıcında geldi ve ses verdi; her ikisi de yaşayanların yargısının başlangıcında tekrar geldi.

Vahiy 10'daki melek, İslâm peygamberliğinin yerine gelişi olarak 11 Ağustos 1840'ta indi ve bunu yapmakla, İslâm'a ilişkin bir peygamberliğin yerine gelişiyle Vahiy 18'deki meleğin inişini simgeledi. Tanrı'nın 321 yılında Pazar yasası isyanı üzerindeki hükmü ve ardından yine 538'deki hükmü ilk altı borazanla temsil edilir; yakında gelecek olan Pazar yasası isyanına ilişkin hükmü ise yedinci borazanla temsil edilir; bu, üçüncü vay olduğu gibi aynı zamanda üçüncü melektir. 22 Ekim 1844'te yargının başlangıcına dair uyarı mesajı ile 11 Eylül'de yaşayanların yargısına dair uyarı mesajı, Jones'un ortaya koyduğu dizilim içinde her ikisi de yedinci melek tarafından güçlendirilmiştir. Sekiz ve dokuzuncu bölümlerde altı borazan meleği vardır; sonra onuncu bölümde, İsa Mesih'ten daha aşağı olmayan bir şahsiyet olan melek iner. O, melekler dizisinde yedincidir; onu on birinci bölümde üçüncü vay izler; bu da 1844'te ses vermeye başlamış olan yedinci borazanıdır, fakat Vahiy 14'teki dokuzuncu, onuncu ve on birinci meleklerle götürülen melekler dizisinde sekizincidir.

Üçüncü meleğin mesajı, birinci ve ikinci meleklerin mesajlarından yalıtılamayacağı gibi, Tanrı'nın irtidat üzerine verdiği yargının yedi borazanından da ayrı tutulamaz. Vahiy'in sekizinci bölümündeki yargının ilk dört borazanı, Konstantin'in 321 yılındaki ilk Pazar yasasından sonra Batı Roma'nın tedricî çöküşünü belirginleştirir ve bu çöküş, onun 330 yılında imparatorluğu doğu ve batı olarak bölmesiyle başlamıştır.

“Ulusumuz, yasama meclislerinde, insanların vicdanlarını dinî ayrıcalıkları konusunda bağlayacak yasalar çıkararak Pazar gününe riayeti zorunlu kıldığında ve yedinci gün Sebti'ni tutanlara karşı baskıcı gücü devreye soktuğunda, Tanrı'nın yasası ülkemizde her bakımdan fiilen hükümsüz kılınmış olacaktır; ve ulusal dinden sapma ulusal yıkımla sonuçlanacaktır.”
Review and Herald, 18 Aralık 1888.

Ulusal irtidatın ulusal yıkımı beraberinde getirmesi ilkesi, Batı Roma'yı 476 yılı itibarıyla sona erdiren ilk dört borazanla başlayarak Konstantin'in ulusunun üzerine geldi. Doğu Roma ise 1453'te sonuna ulaştı; ne var ki, peygamberlik bakımından ulusal egemenliğini 27 Temmuz 1449'da yitirmişti. Bir gecede devrilen Babil'in aksine, hem Batı hem de Doğu Roma sonlarına kademeli olarak getirildi. Batı Roma'nın 476 yılına kadar ilk dört borazan altında çöküşü, Amerika Birleşik Devletleri'nin dört borazan altındaki çöküşünü temsil eder; bu da bir düzeyde, 1798'de başlayıp Pazar yasasıyla sona eren Amerika Birleşik Devletleri'nin dört kuşağını temsil eder. Bu dört kuşak, Vahiy'in ikinci bölümündeki ilk dört kiliseyle ve Hezekiel sekizinci bölümdeki giderek şiddetlenen dört iğrençlikle ve Yoel kitabındaki dört çekirge dalgasıyla paralellik arz eden Adventizm'in dört kuşağına paraleldir.

Çünkü Rab Yahve şöyle diyor: Yeruşalim'in üzerine dört şiddetli hükmümü—kılıcı, kıtlığı, yırtıcı hayvanı ve vebayı—gönderip ondan insanı da hayvanı da yok etmek için gönderdiğimde, bu daha ne kadar olacaktır? Hezekiel 14:21.

Beşinci ve altıncı borazanlar Doğu Roma'yı yıktı; ve Doğu Roma, Batı Roma ile peygamberlik bakımından olan ilişkisi içinde, devleti temsil eder. Batı Roma kiliseyi temsil eder. Batı Roma ayrıca, Batı Roma gibi önce fethedilen Birleşik Devletler'i de temsil eder.

“Din özgürlüğünün ülkesi olan Amerika, vicdanı zorlamak ve insanları sahte Şabat'a hürmet etmeye mecbur bırakmak üzere Papalık ile birleştiğinde, yeryüzündeki her ülkenin halkı onun örneğini izlemeye yöneltilecektir.” Testimonies, cilt 6, s. 18.

İlk dört borazan, Amerikan tarihinin dört neslini temsil eder; Birleşik Devletler düştüğünde, Daniel on birinci bölüm kırk birinci ayetteki görkemli ülke henüz düşmüş olur ve bir sonraki engel, dünyanın geri kalan uluslarının bir simgesi olan Mısır'dır. O zaman, on kral olan Birleşmiş Milletler, Vahiy on yedinci bölümde belirtildiği üzere, “kısa bir süreliğine—bir saatliğine” yedinci krallıklarını papalığa vermeyi kabul ederler. Bu, Hirodes'in doğum günü şöleninde, krallığının yarısını vaat ettiği sırada gerçekleşir. Hirodes'in doğum günü şöleninde, o saatte duvardaki sıvanın üzerine el yazısı belirir ve Belşassar öldürülür. O saat, pazar yasasında gelir ve insanî deneme süresinin kapanışına kadar devam eder. Yedinci krallık, 1453'te yıkılan Konstantinopolis surlarının tiptediği üzere fethedilir. Birleşik Devletler'deki pazar yasasından, 1449'un tiptediği üzere, 1453'te Konstantinopolis'in düşüşüne kadar dört sembolik yıl vardır. Papalık ölümcül yarasını

1798’de aldı.

Daniel on birinci bölüm kırkinci ayette papalık, sonun vaktinde, 1798’de düştü. Ardından güney kralı, sonun vaktinde, 1989’da düştü. Amerika Birleşik Devletleri kırk birinci ayette düşer, Mısır kırk ikinci ayette düşer ve papalık kırk beşinci ayette ikinci ve nihai düşüşüne uğrar.

“Daniel ve Vahiy kitaplarında açıkça ortaya konulduğu üzere ulusların yükseliş ve düşüşünden, salt dışsal ve dünyevî görkemin ne denli değersiz olduğunu öğrenmemiz gerekir. Bütün kudreti ve ihtişamıyla Babil—ki dünyamız o zamandan beri onun benzerini hiç görmemiştir,—o günün insanlarına öylesine sağlam ve kalıcı görünen o kudret ve ihtişamıyla—ne denli bütünüyle yok olup gitmiştir! ‘Otun çiçeği’ gibi yok olup gitmiştir. Yakup 1:10. Med-Pers Krallığı ile Grek ve Roma krallıkları da böylece yok oldular. Ve Tanrı’yı temel edinmeyen her şey de böyle yok olur. Yalnızca O’nun amacıyla bağlı olan ve O’nun karakterini ifade eden şey kalabilir. Dünyamızın bildiği yegâne sarsılmaz şeyler, O’nun ilkeleridir.” Prophets and Kings, 548.

Kırk birinci ayette Amerika Birleşik Devletleri’nin (sahte peygamber) düşüşü 1449 ile simgelenmişti; kırk ikinci ayette Mısır’ın (ejderha) düşüşü 1453 ile simgelenmişti; papalık ise (canavar), 1798 ile simgelenmiş olduğu üzere, yardım edecek hiç kimse olmaksızın sonuna gelir. Sahte peygamber ile ejderha, borazan güçleri tarafından alaşağı edilir; canavar ise bir ejderha gücü tarafından alaşağı edilir.

Dört sayısı, bir krallığın çözülüşünün simgesidir. İskender’in krallığı dört krallığa parçalandı; Mısır dördüncü nesilde Kızıldeniz’de yere serildi; ve İsrail, Hezekiel sekizinci bölümdeki dördüncü iğrençlikte güneşe secde etmektedir. Yeryüzü canavarındaki Protestanlığın ve Cumhuriyetçilerin dört nesli 1798’de başladı ve her iki boynuz için de yakında gelecek olan Pazar yasasıyla sona ermektedir. Hezekiel’in Yeruşalim üzerine gelen dört ağır yargısı, Amerika Birleşik Devletleri üzerine gelen dört yargıyı tasvir eder; ve Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığı üzerindeki o dört yargı, Kutsal Kitap peygamberliğinin yedinci krallığının, Sur fahişesinin hüküm sürdüğü bir kilise-devlet ilişkisi içinde krallıklarının yarısını papalığa vermeyi kabul ettiği 1449’dan 1453’e kadarki dört yılı örneklemektedir.

1449’dan 1453’e kadar olan dört yıl, Yedinci Krallığın Pazar yasasında yıkımını temsil eder; aynı zamanda, Sekizinci Krallığın Pazar yasasından deneme süresinin kapanışına kadar olan yıkım dönemini de temsil eder. Dünyayı ve aynı zamanda papalığa verilen ejderhayı simgeleyen Mısır’ın fethedilmesi, 1449’dan 1453’e kadar olan dört yılın simgelediği dönemin başlangıcında bir fraktaldir. Bu, Konstantinopolis’in düşüşünü Pazar yasasında ve ardından Mikael ayağa kalktığında yeniden belirler. Mikael ayağa kalktığında, ilhama göre dört melek bütünüyle serbest bırakılır.

“Dört meleğin, İsa’nın tapınaktaki işi tamamlanıncaya dek dört rüzgârı tutacağını ve ondan sonra son yedi belanın geleceğini gördüm.” Early Writings, 36.

İskender’in krallığının dört bölümü, Batı Roma üzerine dört borazan, Doğu Roma üzerine salıverilen dört rüzgâr, Yeruşalim üzerine dört şiddetli hüküm, papalığın yardım edecek kimse olmaksızın sonuna eriştiği zamanda salıverilen dört rüzgâr. Ortaya konulan bu peygamberlik

sembolleriyile birlikte, ikinci vay hâlini yakında çıkacak Pazar yavaşına uygulanması bağlamında ele alacağız.

Floransa Konsili

1439 yılında, Floransa Konsili'nde (Floransa Birliği olarak da adlandırılır), Doğu Ortodoks Kilisesi'nin temsilcileri (Bizans İmparatoru VIII. İoannis Palaiologos ve Konstantinopolis Patriđi'nin önderliğinde) Roma Katolik Kilisesi ile resmî bir birlik kararnamesi imzaladılar. Roma Piskoposu'nu, tüm Kilise'nin başı (en yüksek otoritesi) olarak tanımayı kabul ettiler.

Çünkü Mesih kilisenin başı olduğu gibi, koca da karısının başıdır; ve bedenin Kurtarıcısı odur. Efesliler 5:23.

İznik İman İkrarı

İmparator ve Patrik, Kutsal Ruh'un Baba'dan ve Ođul'dan çıktığını ileri süren ve İznik İman Bildirgesi'ne yapılmış bir ek olan "Filioque ibaresini" İznik İman Bildirgesi'nde kabul ettiler. İznik İman Bildirgesi, Katolik imanının tarihi içindeki en önemli ve en yaygın biçimde kullanılan beyanlardan biridir. İznik İman Bildirgesi, Katolik inancının temel esaslarının resmî bir özetidir. Başlangıçta, İsa Mesih'in kim olduğuna ilişkin gerçeği savunmak amacıyla kaleme alınmıştır. 325 yılında, Arius adlı bir kâhinin İsa'nın Baba Tanrı tarafından yaratıldığını ve tam anlamıyla Tanrı olmadığını öğretmesi üzerine büyük bir ihtilaf ortaya çıktı.

İmparator Konstantin, meseleyi çözüme kavuşturmak için Birinci İznik Konsili'ni topladı. Konsil, İsa'nın bütünüyle Tanrı olduğunu, Baba ile "aynı özden" bulunduğunu güçlü bir şekilde tasdik etti. İman Açıklaması daha sonra 381 yılında Konstantinopolis Konsili'nde genişletildi. Bu noktada şuna dikkat edilmelidir ki, İznik İman Açıklaması ilk Konstantin'in tarihinde tesis edilmişti ve bu, doğu Bizans İmparatorluğu'nun son İmparatoru olan on birinci Konstantin, yani son Konstantin için de bir mesele olacaktı. Birinci olan Büyük Konstantin, Kutsal Kitap peygamberliğinde tekrar tekrar bir özne olarak ortaya konur. O, doğu imparatorluğunun başlangıcındaki hükümdardır ve bu nedenle doğu imparatorluğunun sonundaki hükümdarı simgeler. İznik İman Açıklaması'nın hem başlangıç hem de son tarihlerin bir unsuru olduğu gerçeği, alfa ve omega ilkesini anlayan bir peygamberlik öğrencisi tarafından mutlaka dikkate alınmalıdır.

381 yılında, İznik İman Açıklaması Araf öğretisiyle, Efkaristiya öğretisiyle ve Efkaristiya'da mayasız ekmek kullanımının —Latinlere özgü bir uygulama olan— kabulüyle güncellendi. 381 İman Açıklaması ayrıca asli günah ve ölümden sonraki yaşama ilişkin Katolik anlayışı da benimsedi. Şu kilit ifadeyle sona eriyordu: "Biz ayrıca kutsal apostolik makamın ve Roma Pontifi'nin bütün dünya üzerinde önceliğe sahip olduğunu ve Mesih'in gerçek vekili olduğunu da tanımlarız."

Floransa Konsili'nde 6 Temmuz 1439'da, Konstantinopolis'in 1453'te Osmanlı Türklerinin eline düşmesinden 14 yıl önce, güncellenmiş bir başka metin daha imzalandı. Birlik, yoğun siyasî baskı altında imzalandı. Bizans İmparatorluğu, ilerleyen Osmanlılara karşı Batı'dan askerî yardım almak konusunda çaresiz bir durumdaydı. Grek delegeler memleketlerine döndüklerinde, anlaşma

Doğu'daki ruhbanların, keşişlerin ve sıradan halkın çoğunluğu tarafından şiddetle reddedildi. Onu imzalayan piskoposların çoğu daha sonra desteklerini geri çekti. Birlik hiçbir zaman tam anlamıyla uygulanmadı ve izleyen yıllarda Doğu Ortodoks Kilisesi tarafından resmen reddedildi.

Konstantinopolis 1453'te düştüğünde, birlik fiilen zaten çökmüş bulunuyordu. Tarihçiler tarafından, derin teolojik, kültürel ve halk nezdindeki direniş nedeniyle başarısızlığa uğramış siyasî bir birlik olarak sıklıkla tanımlanır.

325 yılındaki Birinci İznik Konsili'nde İznik İman Bildirgesi kabul edildi. Bu, Daniel on birinci bölüm, yirmi dördüncü ayette bir "vakit" olarak temsil edilen 360 yılın sona erdiği 330 yılından beş yıl önceye tarihlenir.

Eyaletin en verimli yerlerine bile barışçıl yolla girecek; atalarının da, atalarının atalarının da yapmadığını yapacak; aralarında ganimeti, talanı ve serveti dağıtacak; evet, bir süreliğine, tasarılarını hisarlarla karşı kuracak. Daniel 11:24.

MÖ 31 yılı ile 330 yılı, Daniel 11. bölümün yirmi yedinci ve yirmi dokuzuncu ayetlerindeki "belirlenmiş vakit"i işaret eder.

Bu iki kralın yüreği kötülük işlemeye meyilecek ve bir sofrada yalan konuşacaklar; fakat bu başarıya ulaşmayacaktır; çünkü son yine belirlenmiş vakitte olacaktır. ... Belirlenmiş vakitte geri dönüp güneye yönelecektir; fakat bu, ne ilki gibi ne de sonrakisi gibi olacaktır. Daniel 11:27, 29.

Doğu Roma'nın peygamberlik çizgisinin başlangıcı (330) ve sonu (1449–1453), ilk ve son İmparator Konstantin tarafından temsil edilmektedir. Bizans İmparatorluğu diye adlandırılan Doğu Roma'nın peygamberlik çizgisinin alfa ve omegası, MÖ 31'deki Actium Muharebesi'nden 330 yılına kadar ve ardından 1453'e dek üstün şekilde hüküm süren üç yüz altmış yıllık İmparatorluk Roma'sının sonuyla bağlantılıdır. MÖ 31'deki Actium Muharebesi'nden önce Mark Antonius ve Augustus Sezar, başarıya ulaşmayan yalanları aynı sofrada konuştular. 330 yılından önce, 325'te İznik İman Esası kabul edildi. 1453 yılından önce ise, aynı İznik İman Esası'nın güncellenmiş versiyonu kabul edildi. MÖ 31'den önce iki siyasî şahsiyet aynı sofrada yalan söylediler. 325'te ruhsal yalanlar aynı sofrada söylendi. Bu iki tanık, 1439'da Floransa Konsili'nde kabul edilen siyasî ve ruhsal yalanları teşhis etmektedir. Güncellenmiş bu İznik İman Esası'na Birlik Kararnamesi denildi.

Bir sofradaki yalanların ilk işaret taşı, MÖ 31'den önce ortaya çıktı ve putperest Roma'nın iki siyasal hizbi arasındaydı. Bu yalanlar için belirlenen vakit MÖ 31 idi ve Mısır'ı temsil eden bir erkek ve bir kadından oluşan bir konfederasyona karşı Roma'nın bir simgesi olan Augustus'tan ibaretti. Yalanların ikinci dizisi 325 yılında idi ve belirlenen vakit 330'du. Üçüncü dizi ise 1439'da idi ve belirlenen vakit 1449–1453 idi. 1439'da sofrada bulunanlar batı ve doğu Roma'yı temsil ediyordu; doğu Roma ise dinî bir tartışmayı kabul ederek siyasal bir hedef arıyordu. MÖ 31, ardından 330 ve sonra 1453, Roma hattının üçlü bir uygulamasını temsil eder.

Marcus Antonius ile Kleopatra ittifakının siyasî tehdidi, 325 yılında Ariusçuluk sapkınlığının ruhsal tehdidini simgeliyordu; bu da sırasıyla, 1439 yılında İslâmî Türklerin siyasî ve dinî tehdidini

simgeliyordu.

İznik İman Bildirgesi'nin öğretileri yalandır ve onlarda hiçbir hakikat yoktur. 6 Temmuz 1439'da, Floransa Konsili'nde imzalanan belgeye Birlik Kararnamesi adı verildi ve aynı yalanları, hatta daha fazlasını temsil ediyordu. Delegeler 1439 yılında Konstantinopolis'e döndüklerinde, öfke ve ihanet suçlamalarıyla karşılandılar. Şu söz dilden dile dolaşıyordu: "Papalık mitrasındansa Türk sarığı daha iyidir."

Birlik, esasen Bizans İmparatoru'nun Osmanlılara karşı Batı'dan askerî yardıma umutsuzca ihtiyaç duyması sebebiyle imzalandı. Çok az askerî yardımın geldiği (yahut hiç gelmeyeceğinin) anlaşılmasıyla birlikte, birliğe verilen destek buharlaştı. 1450–1451 yıllarında birkaç Doğu sinodu birliği reddetti ve 1453'te Konstantinopolis'in düşmesinden sonra birlik bütünüyle terk edildi. Floransa Birlik Kararnamesi'nin nihai sonucu, Doğu Ortodoks Kilisesi tarafından başarısızlığa uğramış ve reddedilmiş bir konsil olarak değerlendirilmektedir. Geçerli olarak tanınmamaktadır. Bununla birlikte, Roma Katolik Kilisesi onu hâlâ geçerli bir ekümenik konsil olarak kabul etmektedir.

İkinci vahanın peygamberlik niteliklerinin üçüncü vahanın tarihinde nasıl tekrarlandığını anlamak için mantığı ortaya koyuyoruz. Birinci vahanın yüz elli yıllık peygamberliği 27 Temmuz 1299'da başladı ve 27 Temmuz 1449'da sona erdi.

1449

XI. Konstantinos Palaiologos 1404 yılında doğdu ve Ocak 1449'dan 29 Mayıs 1453'e kadar hüküm sürdü. O, 1.100 yılı aşkın süre devam etmiş olan Doğu Roma (Bizans) İmparatorluğu'nun son imparatoruydu. 1453'teki Osmanlı kuşatması sırasında, II. Mehmed'in 80.000'i aşkın ordusuna karşı yalnızca yaklaşık 7.000 ila 8.000 savunmacıyla Konstantinopolis'in müdafaasına cesaretle önderlik etti. Konstantinopolis nihayet düştüğünde, 29 Mayıs 1453'te şehir surları üzerinde çarpışırken öldü. Cesedi hiçbir zaman kesin olarak teşhis edilemedi. Onun ölümü, Roma İmparatorluğu'nun sonunu işaret etti (MÖ 27'de Augustus tarafından kurulan imparatorluğun son doğrudan devamı).

Yunan tarihinde ve Ortodoks geleneğinde kahraman bir şahsiyet olarak hatırlanır — efsanede çoğu zaman "Mermer İmparator" diye anılır (bir gün Konstantinopolis'i kurtarmak üzere geri döneceği inancı).

VIII. Ioannes Palaiologos (1392–1448), 1425–1448 yılları arasında hüküm sürmüş olan sondan ikinci Bizans İmparatoru idi. İmparator II. Manuel Palaiologos'un en büyük oğlu ve XI. Konstantinos'un ağabeyi idi. VIII. Ioannes, saltanatının büyük kısmını, can çekişen Bizans İmparatorluğu'nu Osmanlılardan kurtarmaya umutsuzca çalışarak geçirdi. 1439'da bizzat İtalya'ya gitti ve Floransa Konsili'ne başkanlık etti; burada kendisi ve Doğu Ortodoks heyeti, geçici olarak Roma Katolik Kilisesi ile yeniden birleşmeyi ve Papa'yı Kilise'nin başı olarak kabul etmeyi onayladı. Büyük Konstantinos da İznik Konsili'ne başkanlık etmişti. VIII. Ioannes, papalıkla bu birliğin Türklere karşı Batı'dan askerî yardım getireceğini umuyordu; ancak bu birlik Konstantinopolis'te son derece rağbet görmedi ve nihayetinde başarısızlığa uğradı. VIII. Ioannes,

Konstantinopolis'in 1453'te düşmesinden yalnızca beş yıl önce, 1448'de (tabî sebeplerle) öldü. Bunun üzerine kardeşi XI. Konstantinos imparator oldu ve şehri savunurken hayatını kaybetti.

VIII. Ioannes 1448'de öldüğünde, halefi olarak kardeşi XI. Konstantinos seçildi. 1448 yılına gelindiğinde Bizans İmparatorluğu küçücük bir tâbi devlet hâline gelmişti ve Konstantinopolis tahtında kimin oturacağı üzerinde Osmanlıların kayda değer bir nüfuzu vardı. 27 Temmuz 1449'da, Bizans İmparatorluğu'nun son yıllarında son derece önemli bir siyasî hadise meydana geldi. Bizans İmparatoru VIII. Ioannes Palaiologos daha önce, 1448 yılında ölmüştü. Kardeşi XI. Konstantinos Palaiologos (son imparator), Konstantinopolis'te imparator ilân edildi. Ancak XI. Konstantinos, resmî olarak tahta çıkmadan önce Osmanlı Sultanı'na (II. Murad) elçiler göndererek hüküm sürmek için izin talep etti. Sultan bu izni verdi; ancak bundan sonra XI. Konstantinos resmen taç giydirildi ve imparator olarak tanındı. Bu fiil, Bizans bağımsızlığının gönüllü biçimde teslim edilmesi olarak görüldü. İlk defa bir Bizans imparatoru, yalnızca Osmanlı Türklerinin izniyle hüküm sürdüğünü açıkça kabul etmiş oluyordu. Yalnızca dört yıl sonra, 1453'te Konstantinopolis Osmanlıların eline geçti.

27 Temmuz 1449'dan üç yüz doksan bir yıl ve on beş gün sonra, 11 Ağustos 1840'ta, Türkler Mısır'a karşı korunma arayarak dört büyük Avrupa gücüne boyun eğdiler; böylece bir saat, bir gün, bir ay ve bir yıl hakkındaki peygamberlik yerine gelmiş oldu. Artık birinci ve ikinci vayın yakında gelecek olan Pazar yasasına nasıl uygulanacağını ortaya koyan mantıksal çerçeveyi kurmuş bulunuyoruz. Petrus, yüz kırk dört binin bir simgesi olarak üçüncü meleğin hareketini temsil eder ve William Miller birinci ve ikinci meleklerdeki hareketi temsil eder. Her iki hareket de "anahtarlar" ile ilişkilidir.

Davut evinin anahtarını onun omzu üzerine koyacağım; o açacak, kimse kapamayacak; o kapayacak, kimse açamayacak. Yeşaya 22:22.

Ben de sana derim ki, sen Petrus'sun; ve kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım; ve cehennemın kapıları ona karşı galip gelemeyecektir. Ve göklerin egemenliğinin anahtarlarını sana vereceğim; yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde bağlanmış olacaktır; ve yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olacaktır. Matta 16:18, 19.

Bir sonraki makalede Ninova savaşını, yalnızca dipsiz çukuru açan "anahtar" olarak değil, aynı zamanda Daniel on birin bütün tanıklığını kusursuz bir düzene yerleştiren peygamberlik anahtarı olarak ele alacağız. Miller'ın rüyasında sandığa bağlı olan "anahtar", Miller'ın Kutsal Kitap inceleme yöntemiyle. Millercî tarihin metinlerle ispatı, üçüncü meleğin tarihindeki "satır üzerine satır" ile birleştirildiğinde, Vahiy dokuzun anahtarının kırkuncu ayetin dışsal mesajının gizli tarihini açıp düzene koymasına imkân veren anahtardır.

Bir sonraki makalede değerlendirmelerimize devam edeceğiz.

"Peygambere, tekerlek içindeki tekerlek, onlarla bağlantılı olan canlı yaratıkların görünüşleri, bütünüyle karmaşık ve açıklanamaz göründü. Fakat Sonsuz Hikmet'in eli tekerleklerin arasında görülür ve onun işinin sonucu kusursuz düzendir. Her tekerlek, diğer bütün tekerleklerle tam bir uyum içinde işler." Testimonies to Ministers, 214.